

לימוד היומי דקה ליתנו

יום	יום לחדש	יום מזהר	ליקוטי ה"א	ליקוטי הלכות ה"ד	משנה ברורה ה"א	עלים לתרופה	שולחן ערוך ד"ש משנה כ"ב
שבת	כ"ה	כה	קטו	קטו	חזרה	קמז-קמח	כה, כה
א	כ"ו	סה	קמז	קמז	ז	קמז-קמ	כו, כז
ב	כ"ז	סט	קיו	קיו	ז:	קמז-קמב	כח, כט
ג	כ"ח	סט:	קיה	קיה	ח:	קמז-קנד	ל, לא
ד	כ"ט	ע	קיט	קיט	ח:	קמז-קנו	לב, לג
ה	א'	ע:	קב	קב	ט:	קמז-קנה	לד, לה
ו	ב'	עא	קכא	קכא	חזרה	קמז-קס	לו, לו

בקרני אהרן

יו"ל ע"י קהילת חסידי ברסלב
בנשיאות הגה"צ רבי יעקב מאיר שכטער שליט"א

309 | פרישת ויקהל פקודי | כ"ה אדר תשפ"ג

דבר המערכת

איה פה ולשון שיביעו מעט מן המעט מרחשי הלב ההומה על יקרת קידוש ה' וכבוד תורתו וצדיקיו שנעשה במקלות עם רב של כל בני קהילתנו במוצאי שבת קודש העבר בעיר בית שמש, עת התאספו כאיש אחד בלב אחד בחורים ואברכים זקנים ואנשי מעשה להודות לה' ולשמוח יחדיו במעמד ה"סיום כל שולחן ערוך אורח חיים ומשנה ברורה" במסגרת לימוד העמוד היומי דקה ליתנו.

הושלמו ובאו עמל של שבע שנים תמימות של לימוד יומי, לימוד מקודש וטהור בחבורה, אלף ושמונה מאות 'עמודי' אור של קיום עצת צדיק שהזרינו כל כך על לימוד הפוסקים, שבע שנים של התאחדות בעמל ביגיעה של לימוד אמיתי עם חזרות ומבכנים, וקנין חלק 'אורח חיים' בשולחן ערוך. היש בכח חרט אנוש להביע יקרת ושמתח המעמד הקדוש הזה ושמתח הקנין הזה? אשרינו, ושוב אשרינו, ושוב אשרינו.

המעמד המפואר והמרום, בראשות כל גדולי ישראל זקני אנ"ש ורועי ישרון מנהיגי קהילות הקודש של בני הישוב הישן שהשיעו ברכתם, כמו גם דיבורי ההתחזקות והשמחה על עוצם הזכייה ובהתחדשות על העתיד, רוממו את הלבבות שנשאו את הרגלים בריקודי קודש להודות ולזמר למי שנתן לנו את התורה הזאת, ולמי שזיכה אותנו להתקרב לצדיקיו האמיתיים.

בפי כל נישאה הכרת הטוב העמוקה למורה דרכנו הגה"צ הגרי"מ שכטער שליט"א שבזכות יגיעתו ועמלו הגענו עד הלום, ובכרות לראש משביר שבעז"ה יוסיף להנחותנו הדרך ולהרבות פעלים ברוכים בקהילתנו הקדושה כמשאת נפשו.

כה יתן ה' וכה יוסיף.

העורכים

פניני אור

אמרות מהורות מרביה"ק ותלמידיו

קְשָׁעָרוּ פֶּעַם כַּמָּה מֵאֲנֵשׁ בְּרַבִּי גְעִצִיל ז"ל עַל הָרַעְשָׁתוֹ בְּצַעֲקוֹתָיו וּבְמַחֲיֵאתוֹ כַּפּוּי, עַד שֶׁנֶּאֱלָץ מִחַמַּת זֶה לְצֵאת מִחוּץ לְבֵית הַמִּדְרָשׁ לְהִתְפַּלֵּל, יָצָא אֵלָיו רַבִּי אַבְרָהָם ב"ר נַחְמָן ז"ל וְחָזְקוֹ, וְאָמַר לוֹ: "יֵשׁ לָנוּ קְבֵלָה מֵרַבֵּנוּ שְׂאֵבֶרֶךְ צִרִיף לְצַעֲקָ וּלְצַעֲקוֹ". כְּאֹמֵר לוֹ, שְׁלֵא תִחְלַשׁ דְּעֵתוֹ מֵאֲלוֹ הַגּוֹעֲרִים בּוֹ, אֶלָּא יִמְשִׁיף בְּעִבּוּדָתוֹ לְצַעֲקָ וּלְצַעֲקָ אֶל ה' בְּכַח וּגְבוּרָה.

(שיח שרפי קודש)

מחדש חדשים

ב'פרשת החודש' בה אנו קוראים את מצות קידוש ראשי חדשים אנו יוצאים למלחמה בזקנה שהיא מהותו של עמלק, "ובשביל זה נקרא 'ראש חודש' - אומר רבי נתן - על שם התחדשות של ישראל" (ר"ח הל' ו' שם). "וכמו שאומרים בברכת הלבנה 'שהם עתידים להתחדש כמותה', ועל כן שורש התשובה הוא ראש חודש, כי עיקר התשובה על ידי ההתחדשות". זהו הציוו שהשי"ת ציווה למשה לומר לישראל במצרים כדי שתהא להם תקוה לצאת מהגלות המר, והדברים חיים וקיימים גם כיום, בגלות הארוכה והמרה שעיקרה גלות הנפש הנזופה מאביה שבשמים זה רבות בשנים. **"כי לפי הנראה לדעת האדם כבר אבד נצחו ותוחלתו ותקוותו, אך עיקר התקוה הוא מה שהנביא אומר 'חדשים לבקרים רבה אמונתך' ופירש רש"י שהחסדים מתחדשים בכל בוקר, ורק זה כל נחמתנו ותקותנו, מה שה' יתברך מחדש חסדים חדשים נפלאים בכל בוקר, שעל ידם עיקר חידוש מעשה בראשית שבכל יום. וכל זה ממשיכים עלינו הצדיקים הגדולים המתחדשים בכל יום ומתחילים מחדש בכל עת, וממשיכים עלינו חסדים חדשים בכל יום ובכל עת, ומבטלים הזקנה דסטרא אחרא שמשם כל כח היצר הרע" (שם).**

אך עלינו להבין את נקודת המלחמה בענין זה: כל עוד שאנו סומכים במשהו על ההסתכלות וההבנה האנושית שבנו, הרי לא יתכן שנאמין בהתחדשות זו. אמונת חידוש העולם סותרת לשכל האנושי לגמרי, זהו ההיפך הגמור מכל דרכי ההשכלה אשר על ידם לומדים ומסיקים בני אדם מסקנות על עתידם ומהותם. וכדי לקבל אמונה זו חובתנו לשים עצמנו כבהמה ממש, וכפי שגילה רבינו הקדוש על פי הנאמר בפרשתנו: "שהוא חכמה ומלאכה גדולה להיות כמו בהמה, וזה בחינת 'כל אשר נתן ה' חכמה בהמה', היינו שהוא חכמה לעשות עצמו כבהמה" (שיחות הר"ן, ד). ורבי נתן מוסיף על כך: "כי בקדושה, זאת הבחינה יקרה מאד, היינו לעשות עצמו כבהמה כאילו אין בו שום דעת כלל, כי על ידי זה עיקר קבלת הדעת והשכל האמת, ואי אפשר לקבל שום דעת ושכל אמתי כי אם כשמשים עצמו כבהמה כאלו אינו יודע כלל" (ליקוטי הלכות, פקדו ד, ד).

רבי נתן מרחיב (בהל' בשר בחלב ד-ג) שעל כל אדם עוברים כל המלחמות והגלויות שבתורה, כמו גם מלחמת עמלק הכלולה מארבע מלכויות דסטרא אחרא שנלחמת כנגדו למנעו מעבודת ה'. "ואין שום עצה להינצל המשך בעמוד ד'

"כולם אומרים לי 'יש תקוה', הם רואים רק את חיצוניותי, אבל מי כמוני מכיר את פנימיותי, כלפי חוץ אני נראה כירא וחרד ולכן נדמה להם שעדיין אני יכול להתהפך לטובה, אבל אני הרי יודע בעמקי עמקים את כל המחשבות והרצונות והתככים והמרמות והשקר השולטים בי, ואת שפלות רוע המידות והתאוות הבוהרות כאש זה שנים רבות. אני לא רואה סיכוי שרע כזה יתהפך לטוב".

נדמה לנו ש'זקנה' - ההסתכלות בשכל האנושי הרגיל שמה שהיה הוא שימשיך להיות, ומה שנראה לי שזה עצמות מהותי זה מה שימשיך להיות בעתיד - היא הסתכלות אנושית גרידא, אבל לאמתו של דבר היא אחת מכלי הזיין הכי אכזריים והכי מתוחכמים של מקור הרע הס"מ בעצמו. וכה מעיד רבי נתן: **"היצר הרע נקרא מלך זקן וכסיל, כי זה כלל ההתרחקות מה' יתברך רח"ל של כל אחד ואחד מגדול ועד קטן - העיקר הוא על ידי זקנה דסטרא אחרא, מה שנדמה לכל אחד כאילו הכל מתנהג כסדר והוא כבר זקן בדרכיו ואי אפשר לו לשוב מהם, והכל על ידי שמפיל עליו זקנה המלך זקן וכסיל שהוא היצר הרע" (ליקוטי הלכות, ראש חודש ג, ז).** זה לא רק 'עוד' תכסיס וכלי נשק, אלא מהותו ושמו של היצר הרע, זה כלל כל הריחוקים מהשם יתברך של כל אחד מגדול ועד קטן!

המחשבה התמימה הזאת שעולה כל כך הרבה בקרבנו אחר כל נפילה ומכשול - שאנו מכירים את עצמנו וש"נהנה אנו רואים בחוש מי אנחנו? ואנו כבר 'חוזים' בעיני רוחנו את העתיד המר ושאינו לנו תקוה להיות אנשים אחרים מלאי טוב - היא היא המלחמה וכלי הזיין והנצחון והכיבוש של גדול צוררי נפשנו.

עומדים אנו בעיצומם של ימי המלחמה בעמלק, "כי אלו הארבע פרשיות הם בחינת ארבע אותיות השם שעל ידי זה מכניעין שם וזכר עמלק ימ"ש" (שם, מתנה ג, ט). ועמלק הוא כלל כל הצרות וגלויות הנפש מאז ועד עולם, "כי כל הגלויות שכלולים בגלות מצרים נמשכים על ידי זוהמת עמלק שהוא עיקר זוהמת הנפש, שהוא ראשית גוים עמלק" (שם, תפילין ה, לא). וכל כוחו של עמלק הוא ב'זקנה' זו, שכן: "מלחמה לה' בעמלק מדור דור, כי הוא מתגבר בכל דור דייקא, כי הוא מלך זקן וכסיל ואינו רוצה בהתחדשות המוחין והחיות, כי הוא כופר בחידוש העולם שמשם כל ההתחדשות של כל המוחין".

הכלים להשיג ולגלות כבוד ה'!

וכבוד ה' מלא את המשכן

כדי להשיג אלקותו יתברך, כאן בעולם
העשיה המגושם הזה, חייבים כלים!

זהו סוד הצמצום שהיה בתחילת הבריאה,
שרק על ידו היה יכול לצאת לפועל בריאת
העולמות, באופן שיוכלו להשיג את האור
אין סוף בתוך צמצומים וכלים.

וזהו גם סוד המשכן, שהיו בו כלים מכלים
שונים - הן אותם שהרכיבו את בנין המשכן;
הקרשים, האדנים, הבריחים, היריעות,
הקרטס, וכן הלאה. והן אותם שהיו בתוך
המשכן והמקדש, הלא הם כל כלי השרת;
המזבחות, המנורה, השולחן, וכן הלאה.

אשר על ידי כלים נפלאים אלו, היה יכולת
להשיג את האור הגדול של כבוד ה'. כי
אע"פ ש"מלאו כל הארץ כבודו" ולית אתר
פנוי מיניה, אעפ"כ אין ביכולת להשיג את
האור הגדול הזה של כבוד ה', רק על ידי
כלים וצמצומים, שהם כלי המשכן, ודווקא
על ידי מתמלאת הארץ בכבודו יתברך,
בבחינת "מלאו כל הארץ כבודו".

ולכן נאמר במשכן "וכבוד ה' מלא את
המשכן" - **כי במשכן היו כלים לקבל על
ידם השגת אלקותו יתברך, בבחינת וכבוד
ה' מלא את המשכן, בחינת מלאו כל הארץ
כבודו** (ליקוטי הלכות, ראש חודש ד, ט).

מהיכן נמשך הכבוד של כל אחד?

וכבוד ה' מלא את המשכן

רק הצדיק האמת, משה רבינו, יכול להקים
את המשכן.

דווקא הוא, שמשפיל את עצמו כעפר, והוא
עניו מכל האדם אשר על פני האדמה, יש
לו את הכח ה'מושר' להקים את המשכן
שמושך אליו אלקותו יתברך לשכון בינינו.

ודווקא מהצדיק הזה, נמשך הכבוד והשפע
לכל אחד. כמו העפר, שממנו צומח השפע
לכל באי עולם.

"וזה בחינת הכבוד הנאמר אצל המשכן, כמו
שכתוב 'ונקדש בכבודי', וכמו שכתוב 'וכבוד
ה' מלא את המשכן'. כי כל הכבוד שיש לכל
אדם שבעולם, מקטן ועד גדול, כולם הם
מקבלים רק מזה הצדיק, שהוא בחינת עפר,
בחינת משכן, שממנו נמשך הכל.

כי כל הכבוד והגדולה, הוא רק אצל זה
הצדיק, וכולם מקבלים ממנו. כמו שכתוב
'כל מקום שאתה מוצא גדולות שם אתה
מוצא ענוותנות'. נמצא, שבמקום השפלות
והקטנות, שם שורה כל הכבוד והגדולה,
כמו שכתוב 'אשכון את דכא'.

ועל כן, כל הראשים שבעולם, מקבלים
כבודם מזה הצדיק שהוא בחינת עפר, וכן
התחדשות הכבוד, כי בכל פעם נתחדש
הכבוד שזה הממונה בא להתמנות אחר
ונתחדש הראשיות והכבוד, הוא הכל על
ידי זה הצדיק. כי כפי הקמתו את המשכן
בכל פעם, שמשם בא הכבוד, בבחינת 'וכבוד
ה' מלא את המשכן', כן נתחדש כל הכבוד
הראשיות" (ליקוטי מוה"ר, ע).

שאלה:

רצייתי לשאול בענין ה"שבעין קלין" (שבעים קולות וצעקות)
שגילה לנו רבינו הק' בליקוטי מוהר"ן תורה ל"ו שזוהי העצה
לצאת מגלות הנפש, ולשבר הקליפה שקדמה לפרי ולבוא
להתגלות חדשה בתורה ועבודה.

ואף שידעתי שבכלליות כוונת עצה זו היא, לצעוק ולזעוק הרבה
להשם יתברך. אעפ"כ רצייתי להבין, האם הדבר תלוי דווקא
במספר של 'שבעים' קולות? כי ראיתי בסוף התורה שכתב שם
רבינו "וכשצעוק לאלקים, וצועק שבעין קלין לא פחות, אזי
נפתחין לו סודות התורה, ומוליד נפשין חדתינ'. ומשמע שיש
איזה קפיא דווקא במספר של שבעים. ורצייתי לידע, האם אכן
הכוונה בפשיטות שצריכים לצעוק מספר של שבעים קולות
במדויק?

תשובה:

שאלה טובה שאלת, והזמן גרמא לעסוק בה. שכן, אנו עומדים בין
גאולה לגאולה, בין נס פורים לבין גאולת מצרים, ששניהם היו
בזכות הצעקה והזעקה להשם יתברך; בפורים היה מרדכי אשר יצא
בתוך העיר "ויזעק זעקה גדולה ומרה", ובמצרים היה הנס על ידי
שצעקו לה', "ויאנחו בני ישראל מן העבודה ויזעקו ותעל שועתם
אל האלקים" (ועיין בזה שמונת דף כ' ע"א דאיתא שם "גדולה צעקה מכולן וכו' וזה
קרובה להקב"ה יותר מתפילה ואנחה").

ואכן, גם בימינו אנו, באחרית הימים האלה - הדרך לצאת מהגלות
בגוף ונפש, בכלל ובפרט, הוא על ידי הצעקה והזעקה להשם יתברך.
עד כדי כך, ש"בשביל זה ה' יתברך שולח צרות מצרות שונות רחמנא
ליצלן בכלל ובפרטיות על כל אחד ואחד, הכל כדי שישעק האדם אל ה',
שעל ידי זה יוליד המוחין מתעלומתן כל אחד לפי בחינתו, שעל ידי זה
תהיה הגאולה" (ליקוטי הלכות, גילוח ד, ז).

ועתה נבוא בס"ד לענות על שאלתך:

ובכן, לשון זה שכתב רבינו, שצריכים לצעוק ע' קלין "לא פחות", כבר
נזכר בכתבי האריז"ל בדבריו על מזמור 'ענן' שיש בו שבעים תיבות
כנגד שבעים קולות שצועקת היולדת קודם הלידה ורק ע"ז יולדת
(וכמו שהביא רבינו בתורה זו, תורה ל"ו).

וזה לשונו שם: "ומזמור זה טוב לבקש רחמים על היולדת, לפי שיש
בו ט' פסוקים נגד ט' חדשים של הריון, ויש בו ע' תיבין נגד ע' צירי
יולדת, ואינה יולדת עד שנותנה ע' ולא פחות, אלא יותר הן... ואם
תצעק יותר מע' קלין, הכל מרצון הבורא ית', אבל בפחות לא תלד!"
(פרי עץ חיים, שער קריאת ס"ת, פרק ד. בהגהת החברים), וכלשון רבינו בתחילת
התורה: "שבלא זה אי אפשר לה לילד".

הרי לנו שהוא בדווקא שבעים ולא פחות. וכן כתב מוהר"ן בליקוטי

לזעוק 'שבעים' קולות!

ליקוטי מוהר"ן, הלכה למעשה: "דע שעיקר הניסיון והצירוף שמנסין
את האדם, אין מנסין אותו אלא בתאות ניאוף שהיא כלולה מכל
התאוות והמידות רעות... ועל כן כשאדם בא בניסיון של הגלות הזה
כל אחד לפי בחינתו, אזי הוא צריך להרים קולו ולצעוק שבעים קולות
להשם יתברך, ולא פחות מהם! שיעצוק קולות הרבה, עד שירחם עליו
השם יתברך ויזכה להתגבר ולשבר התאוה הזאת עם כל התאוות"
(ליקוטי מוהר"ן, תורה לו, סעיף ב, ב).

אמנם, מכמה מקומות בדברי מוהר"ן מובן שאין הכוונה דווקא
למספר מסוים, אלא לריבוי של קולות וזעקות להשם יתברך, אשר
כולם כלולים בסוד 'שבעין קלין'.

והרי כמה מהם:

בליקוטי מוהר"ן הוא כותב: "וכשבאה הנפש בגלות, אזי הוא
צריך לצעוק קולות הרבה להשם יתברך הכלולים בשבעים קולות".

וכן בליקוטי תפילות הוא שופך את לבו לפני ה': "אנא ה' שמע קולי
הפגום. הטח אזנך לקול צעקתי, לקול אנחתי, לקול דמעתי, לקול
תחנוני. בכל מיני קולות אני צועק אליך. שומע צעקה, שמע קול
צעקתנו, ויעלה ויראה קולי המר והפגום והמקולקל לפניך, ה' אלקי
ואלקי אבותי, מלא רחמים תמיד, כאילו אני צועק לפניך שבעין קלין
רצופים כמו היולדת קודם הלידה".

ובליקוטי הלכות, הדברים מפורשים ביותר, שכתב שם:

"עיקר תיקון הברית הוא על ידי צעקה הרבה לה' יתברך, שצריכים
לצעוק שבעין קלין לפחות, ובאלו שבעין קלין כלולים קולות וצעקות
ותפילות ותחנונים הרבה לאין מספר! כי צריכין להתפלל על זה כל
ימי חייו... והעיקר לצעוק הרבה לה' יתברך עד שיעלו כלליות קולות
צעקותיו לבחינת שבעין קלין באמת! עד שיזכה לשבר באמת הרע של
השבעים עכו"ם שעיקרם הוא תאוה הנ"ל, שעל ידי זה יזכה לשבעים
פנים לתורה" (ליקוטי הלכות, יין נסך ד, ט).

ומכל אלו הדברים תבין שעבודת הע' קלין, היא לצעוק הרבה להשם
יתברך, עד שייחשבו קולותיו לבחינת שבעין קלין, ויזכה על ידי זה
להולדת המוחין והתגלות בתורה ועבודה.

ולסיום, נזכיר את דבריו המופלאים של בעל הסדר היום, שכתב על
ענין זה וז"ל:

"ואף על פי שאנו רואים שיש אשה שיושבת על המשבר ותיכף אחר
ארבעה וחמשה קולות יולדת, אפשר לומר שכל צער שיבוא לה
מאיה ציר או חבל והיא מרגשת בו ונרתעת, אף על פי שלא תתן קול
עליו, ואף על פי שיהיה קודם ישיבתה על המשבר, נחשב מחשבון
הקולות" (סדר היום, סדר נפילת אפיים).

ומזה נלמד לעבודת ה', שגם מה שהאדם מרגיש בייסורי נפשו, וגונח
ונרתע - נחשב ג"כ לפעמים בתוך חשבון הע' קלין, ודוק.

פנינים מאירים וחידושים מזהירים מלוקמים מספרי גדולי הצדיקים זי"ע
מתוך רשימותיו של הגר"ם שכמעט שליט"א אשר ציין ורשם לפנינו לזיכרון.

לקט ספרי"ם

פרשת פקודי

לאחר פטירת אהרן נתגלו השמש והירח

כי ענן ה' עליהם יומם ואש תהיה לילה בו (שמות מ, לח), אחר פטירת אהרן ראו שנסתלקו ענני כבוד שנתן להם הקב"ה בזכותו, וכיון שנסתלקו
ענני כבוד ראו ישראל את החמה והלבנה ברקיע ורצו להשתחוות להם, לפי שמעולם לא ראו ולא ידעו חמה ולבנה, לפי שכל ימיהם במדבר לא
היה להם לא שמש ולא לבנה כי אם ענני כבוד, שנאמר כי ענן ה' עליהם יומם ואש תהיה לילה בו, נמצא כי הענן היה מקיף אותם כל ימי היותם
במדבר. וכיון שראה הקב"ה שרצו להשתחוות לשמש ולירח אמר להם וכי לא אמרתי לכם בתורתני (דברים ד, יט) ופן תשא עיניך השמימה וראית
את השמש ואת הירח ואת הכוכבים וכו' ונדחת והשתחוית להם ועבדתם וגו'.

אוצר מדרשים ערך אהרן מדרש פטירת אהרן

מה לובשים קודם

סדר הלבישה לפי השו"ע

השבוע למדנו בשולחן ערוך (סי' א) שיש פירוש הלכות איך צריך להיות סדר לבישת הבגדים; קודם צד ימין ואחר כך צד שמאל ועוד כהנה. אמנם לא מצינו מפורש בשולחן ערוך ונושאי כלים התייחסות אם יש איזה סדר על פי הלכה מה צריך ללבוש מקודם. וכפי הנראה מסדר הטור והשולחן ערוך משמע שמתחילה לובשים את החלוק המכסה את כל הגוף בעוד ששוכבים מתחת לשמיכה, ואחרי זה יושבים על המיטה ולובשים את המעלים לכסות את הרגלים, וכשרוצים לקום מן המטה לובשים את הכובע לפי שאסור לילך בגילוי הראש.

בזמניו השתנה המציאות

והנה בזמניהם היו רגילים ללכת רק עם חלוק אחד גדול שכיסה את כל עיקר הגוף מן הצוואר עד העקבים, וזה היה עיקר הלבוש שכיסה את הגוף, ולא השתמשו אז עם מכנסיים כדי לכסות את הרגלים, וגם אלו שהלכו עם מכנסיים היה משמש רק ככיסוי מינימום לצורך זיעה ולכלוך מתחת הבגדים ולא נתנו לזה חשיבות של בגד, ולכן לא מנו הפוסקים את המכנסיים כחלק מדיני לבישת ופשטית בגדים, שהחלוק בלבד היה מכסה את כל הגוף. וכן אנו רואים בגמרא (נדה יג) שאמר רב פפא "שמע מינה מכנסים אסורים", ומובא בפסיקתא דזוטרתא (פר' ד' ד' ז' ד) וברמ"א באבן העזר (סי' כג סי' יז) שלא היו הולכים עם מכנסיים רק במרחץ.

אמנם בזמניו השתנה המציאות, שהולכים עם כתונת קצר המכסה רק את החלק העליון ואילו המכנסיים מכסים את החלק התחתון של הגוף. ויש להסתפק כשולובשים את הבגדים התחתונים מה צריכים ללבוש מקודם המכנסיים או הכתונת.

מנהג החסידים ומנהג האשכנזים

בשו"ת תורת יקותיאל (מהדור סי' ח) הביא שיש בזה שני מנהגים שיסודתם בהררי קודש: מנהג החסידים להפשיט מקודם המכנסיים ואחר כך הכתונת, וכשולובשים עושים להיפך שמקודם לובשים את הכתונת ואחר כך המכנסים. ומנהג האשכנזים להפשיט מקודם את הכתונת ואחר כך המכנסיים, ולובשים מקודם המכנסיים ואחר כך הכתונת. וסיים: "אני עני נוהג כמנהג החסידים ואני מחבב מנהג קדשם, וככה ראיתי אצל אבותי ורבותי וזהו ה'".

כך גם העיד זקני בשו"ת משנה שכיר (סי' ב) שמנהג החסידים ואנשי מעשה בצאתם מן המרחץ ללבוש תחילה הכתונת ואחר כך המכנסים. וכן העיד בשו"ת מנחת יצחק (ח"ד סי' ס) בזה הלשון: "שמעתי בנעוריי מאת הגה"ק חסידא ופרישא מוהר"מ אייכענשטיין ז"ל הי"ד שאמר בשם זקינו מרן הגה"ק צדיק יסוד עולם מוידעישטוב ז"ל, שלימד סדר הלבישה לאחד מבניו, בזה הלשון: 'קודם דאס ירמילקע נאכדעם דאס העמד, קודם דעם טלית קטן, נאכדעם די מכנסיים...'. וכן העיד בשו"ת שרגא המאיר (ח"א סי' כד) שכך הוא מנהג החסידים, ושכן מפורש בספר אור צדיקים (סי' א סעי' ח) שיש ללבוש הטלית קטן קודם שלובשים הבתי ירכים.

טעם האשכנזים שלובשים מכנסים תחילה

טעם מנהג האשכנזים הוא, שיש להיזהר יותר שהחלק התחתון יהיה מכוסה מאשר העליון, כפי שמבואר ברמ"א באבן העזר שבבית המרחץ הקפידו לכסות רק את חלק התחתון, וכן מבואר בהלכות קריאת שמע (סי' עד סי' י) שאם החלק התחתון מכוסה מותר לקרות קריאת שמע אף שחלק העליון אינו מגולה.

ויש כדמות ראה למנהג האשכנזים מאדם הראשון וזוהו לאחר החטא, שמקודם נאמר שכיסו עצמם בתורות שהוא מן המתנים ולמטה, ואחר כך נאמר שהלבישים השי"ת בכתנות עור.

ראה נוספת יש מסדר לבישת בגדי כהונה, שמבואר במסכת תמיד (פ"ה מ"א) ובגמרא יומא (כה) שהיו צריכים ללבוש מקודם המכנסים ואחר כך הכתונת, ובפשטות הטעם היא משום שכיסוי בשר ערוה הוא קודם לכיסוי שאר הגוף.

ובשו"ת תורת יקותיאל (שם) רצה להביא מקור למנהגם ממסכת דרך ארץ רבה (פ"ג) שכתוב שם בזה הלשון: "פושט את חלוקו ואחר כך מתיר את פרקסו התחתונה", וכן כשולובש כתוב שם: "מניח פרקסו התחתונה ולובש את חלוקו". והבין ש'פרקסו התחתונה' הכוונה להמכנסיים ולפי זה מפורש כמנהג האשכנזים שהמכנסיים מפשיטים באחרונה ולובשים בראשונה. אבל בתשובה אחרת (סי' קא) חזר בו והוכיח ש'פרקסו' הכוונה לבגד הממוך ללבוש ולא למכנסיים, ואין כן אין מזה ראה למנהג האשכנזים.

מנהג החסידים ללבוש כתונת ארוך מתחילה

בפשטות נראה שמקור מנהג החסידים נובע מזה שנוהגים החסידים ללכת בכתונת שהיא ארוך קצת המכסה גם חלק מגוף התחתון, ועל כן העדיפו ללבוש מקודם את הכתונת שהיא מכסה רוב הגוף. וכן כתב מהר"י פלאג' בספרו יפה לב (ח"א בקונטרס יושר לבב סי' ב); "אנן בדידן בבגדי חול נוהגים ללבוש הכתונת קודם למכנסיים, שבכתונת הוא מתכסה כל גופו בבת אחת מיד, מה שאין כן אם לובש תחילה המכנסיים דחצי גופו נשאר בלי לבוש, ולכן נקטו הפוסקים ללבוש חלוק תחילה".

ויש ראה לזה ממסכת דרך ארץ זוטא (פ"ב) שכתוב שם: "הנכנס למרחץ... מעביר את המכנסיים ואחר כך מפשיט את החלוק". ע"כ. הרי שמפשיטים את המכנסיים קודם החלוק כמנהג החסידים. אמנם כאמור אין מזה קושיא למנהג האשכנזים, שהמשנה מדברת על חלוק המכסה את כל הגוף, ואצל האשכנזים שהכתונת מכסה רק את החלק העליון, יש להפשיט את הכתונת קודם למכנסיים.

החסידים העדיפו ללבוש הכיפה והציצית בראשונה

אכן א"ז ז"ל בשו"ת קנה בושם (ח"ב סי' א) כתב שמנהג החסידים הוא ללבוש הכתונת קודם

סידורים בהם מודפס שם ה' עם שני יודיים

ההשמות הקדושים מתגלגלים בבזיון בפרט בשעת ההדפסה. והסכים עמו בעל השדי חמד שאין להדפיס סידור רק עם שני יודיים (כנהוג בכלים אות מ סי' יב). וכן בסוף ספר תפארת אבות על פרקי אבות (לחתך בעל החוות דעת-תרמט) מובא אזהרה למדפיסים שהתחילו לשנות להדפיס את שם הוי"ה מלא.

אמנם כן מצינו בספר מאור ושמש (פר' עקב ד"ה הו"ה) שכתב: "שמעתי מאדמו"ר בוציאנא קדישא מו"ה אלימלך זצוק"ל שאמר שהוא אינו מתפלל על פי הכוונות, ומה שמתפלל בסידור האר"י ז"ל הוא מפני שהשם הוי"ה נכתב שם בכתביה תמה", ע"כ. וגם בשו"ת ארץ צבי להגה"ק מקו"יגלוב (סי' מה) כתב ששמע מצדיקים שהיו מדקדקים להתפלל מתוך סידור שכתוב בו שם הוי"ה בשלימות, והסביר, שהמתפלל מתוך סידור שכתוב בו שם הוי"ה יש בזה המעלה של שילוב שם הוי"ה ואדני". וכן מצינו שנדפסו סידור הרב בעל התיאור וסידור דעת קדושים עם שם הוי"ה מלא.

אכן, אלו הסידורים עם שם הוי"ה לא היו ביד כל אחד, ושימשו כסידור מיוחד לצדיקים שהיו יודעים להיזהר בקדושת השם, ואילו הסידורים הרגילים היה עם שני יודיים. וכן ראיתי לא"ז בעל הקנה בושם ז"ל שהיה מתפלל בסידור 'כתר נהורא' מיוחד שלו והיה נזהר תמיד להשגיח עליו בעין פקחא. ולדאבונינו כיום רוב הסידורים הרגילים נדפסים עם שם הוי"ה מלא ואין נזהרים בכבודם, ובפרט בסידורים לילדים או בכתם ברכונים וכדומה שצריכים להיזהר בזה.

המשנה ברורה (סי' א סק"ד) מביא שהתבואות שור התרעם על אלו שהיו רגילים לצייר צורת מנורה על קלף עם כיתוב של 'שויתי הוי"ה לנגדי תמיד' ושמו את זה בתוך הסידור כדי להיזכר שלא לשיח שיחה בטלה בתוך התפלה מאימת השם, וכתב שראוי לאזור חיל לבטל את זה, לפי שאינם שומרים את הקלף כראוי ותשתפכנה בראש כל חוצות, ולפעמים עלול לבוא גם לידי מחיקת השם.

מתוך דבריו אנו רואים שבזמניהם לא היו מדפיסים את השם הוי"ה ככתבו בסידור, עד שאלו שרצו לראות את השם הוי"ה ככתבו הצריכו לעשות קלף נפרד, וגם זה לא מצא חן בעיני חכמים.

ובאמת שכבר מזמן הראשונים היה המנהג שלא לכתוב את שם הוי"ה בסידורים, רק בשנים או בשלשה יודיים, כדי שלא יבוא השם לידי בזיון ולחשש מחיקה. כפי שכתב בשו"ת מהר"ם מינץ (סי' לד, א) שנוהגים לכתוב השם כעין ב' יודין וי"ו על גביהם, משום דו"ו ושני יודין עולה כ"ו כמספר שם הוי"ה, וכותבים וי"ו עקומה ושוברה והפוכה למעלה מן היודין כדי שלא יהיה כתיבה גמורה שיהא מותר למחוק. וכן נדפס בסידור השל"ה ובסידור יעב"ץ כל השמות בשני יודיים (ע"ע פסיקתא דזוטרתא שמות ג, טו, ורקח ריש הל' ברכות. ספר חסידים סי' תתקלה, ר"ן בח' לשבת קטו. רמ"א ביו"ד סי' רעג סי"ג).

ובזמן השדי חמד התחילו המדפיסים להדפיס סידורים עם שם הוי"ה ככתבו, והרב דק"ק מינסק שלח אז מכתב לבעל השדי חמד לצאת כנגד זה, שזה גורם

המכנסיים גם בכתונת שאינו מכסה רק חצי גוף העליון, וכן משמע בשו"ת תורת יקותיאל (שם) ובשו"ת משנה שכיר (שם) ובשו"ת שרגא המאיר (שם) שאצל החסידים העדיפו בכל מצב ללבוש מקודם את הלבושים של מצות שהם הכיפה והציצית, ולכן לבשו מקודם את הכיפה ואחר כך הכתונת ועליו הטלית קטן, ורק אחרי זה המכנסיים.

בזמן חז"ל היו לובשים הכובע באחרונה

אמנם ממסכת דרך ארץ (שם) מפורש שהיו מפשיטים את הכובע קודם שאר הבגדים, וכן בשעת הלבישה היו לובשים את הכובע באחרונה, וכפי הסדר שכתוב בשולחן ערוך. וכן מפורש ברש"י במסכת שבת (ט: ד"ה משיערה) שמפשיטים את הכובע קודם שאר הבגדים.

ונראה, לפי שבימיהם לא היו נוהגים ללכת עם כובע קטן כמו בדורות שלפנינו, רק היו הולכים עם כובע גדול שהיו מעטפים בו את כל הראש וזה לוקח הרבה זמן, לכן העדיפו מקודם לכסות את כל הגוף בחלוק ואחר כך להתעטף עם הכובע. אבל בדרות האחרונים שהולכים עם כובע קטן ועם טלית קטן, והם תפסו מקום מעיקרי היהדות ובה מתחילים לחנך את

הילדים בגיל שלש שנים, יש להעדיף להישאר עמהם כל כמה שאפשר.

וכן כתב הבן איש חי (פרשת וישלח יז): "כשולובש מלבושיו ילבש על ראשו תחלה, אך סגי בכובע הקטן הדק שולובש בראשו תחת הכובע הגדול או המצנפת. ובני אדם שאין להם כובע תחתון כי אם כובע אחד האדום שקורין פי"ד ילבש תחילה קודם החלוק". ע"כ. וכן כתב בראשית חכמה (שער דרך ארץ) שיש ללבוש את הכיפה תיכף כשיצא מן המרחץ.

בשעת החלפת בגדים

א"ז ז"ל בשו"ת קנה בושם (שם) כתב, שמנהג החסידים הוא רק בני שיעומד ערום לאחר המרחץ ורוצה ללבוש את כל בגדיו, שיש להקדים ללבוש הכתונת. אבל מי שבא להחליף את בגדיו יש לו להקדים להחליף מקודם את המכנסיים. כמו שהיו אצל הבגדי כהונה, שאף היו לובשים מעיל המכסה את כל הגוף עד העקב היו מקדימים להחליף את המכנסיים. וכן מפורש בבן איש חי (שם טו) שכתב: "שמחלף שמלותיו לא יפשוט המכנסיים אלא עד שילבש החלוק, או יחליף המכנסיים בעוד שחלוק הישן עליו ואחר כך יחליף החלוק, וזה האופן יותר נכון להקדים המכנסיים", ע"כ.

רבי אבאלע (ג)

פיוד נתן לאביונים

רבי אבאלע, היה נגיד ועשיר מפורסם, ועסקיו היו פרוסים על כל פני רחבי מדינת אוקראינה. היו לו יערות גדולים, שבהם סחר, ופיוד נתן לאביונים. ובפרט לאנ"ש חסידי ברסלב נתן סכומים אדירים לחלצם ממיצר העניות אשר היתה מנת חלקם.

גם בדור שאחר מוהרנ"ת בשנות תר"י-תר"מ שלח ר' אבאלע הרבה צדקה לכל המדינה, וגם לעניי א"י (כמבואר במכתבי נתיב צדיק מה שלחל להרה"צ ר' נתן ר' לייבל'ס מטבריא ולאנ"ש בצפת ת"ו, והוא שלח בחזרה כתב קבלה, עיין ס"פ ל"ה ובכ"מ), והרבה לעשות פעלים בצדקה וחסד ביחד עם שותפו הגביר הנגיד המרומם הרה"ח ר' אברהם דוב (ר' אברהם בערניו) ז"ל נכד רבינו ז"ל, כאשר מפורסם אצל אנ"ש.

"פאר ראשינו, מחמד עינינו, אדם גדול"

רבי אבא, אף שהיה עשיר גדול ובעל נכסים רבים, לא גרמה לו עשירותו להיחלש בעבודת השם, וכמו כל תלמידי מוהרנ"ת, עבד את ה' על דרך רבינו ז"ל עד להפליא, בעבודת התפלה וההתבודדות, ובעבודת השמחה בנקודת יהדותו, ובהתקשרות להצדיק וכו'.

וכפי שכותב עליו רבי נתן ב"ר לייבל'ס מטבריא בעת שמעו מפטירתו, וז"ל: "פאר ראשינו, מחמד עינינו, ר' אבאלע זצ"ל, אשר אור תורתו וצדקתו נצרך בצורו החיים בתוך נשמת הצדיקים והחסידים של רבינו ז"ל ותלמידו הק'. אך עלינו לספוד מספד רב שנחסר לנו מתוך הקיבוץ הקדוש אדם גדול כזה". (נתיב צדיק ס"ל ב"ב).

זכרון יום המיתה

ופעם כשהיה איזה שמחה בביתו של ר' אבא, והתכנסו אנ"ש בביתו ורקדו בשמחה גדולה כדרכם באהבה גדולה, פתאום תפס ר' אבאלע דלי מים ושפכו על הרצפה והתגלגל עצמו בתוך המים, וצעק מתוך מרירות גדול ואמר: "הנה מטהרים את אבאלע" = "האט איז מען שוין מטרה אבאלען"... כל כך היה חקוק בזכרונו את יום המיתה (שיש"ק ח"ג תכ"א).

"צרות לכבי הרהיבו"

ומסופר שפעם אחת ענה ואמר לאנ"ש: בוודאי הנכם חושבים שמחמת עשירותי טוב לי ולא חסר לי כלום וכו', והרים את ידיו וגנח גניחה גדולה וכבידה מרוב מרירות, ואמר לשון הכתוב "צרות לבבי הרהיבו ממצוקותי הושיעני", בהתכוונו על צרות הנפש והנסיונות ומלחמת היצר הקשים (שיש"ק ח"א ס"י קס"ד).

נערך ע"י הרה"ח רבי נחמ"י שווארצמן שליט"א בעמ"מ "אצרות עלים לתרופה".

פְּקֻדַּת אֶלְעָזָר

הרבה מהמעלות שנתברכו בהם האריות שבתבורה מחסידי קמאי - כולו איתנהו ביה בהרב החסיד הצדיק רבי אלעזר מנדל קוסטנטינר. ואולם מעלה יתירה היתה בו יתר על כולם, שגדולתו לא נודעה, והוא הצליח להישאר צנוע ונחבא אל הכלים, ומעטים הכירו את דרכי צדקותו וגאונותו.

זכיתי לעקוב אחר הנהגתו של רבי אלעזר מנדל זצ"ל, וראיתי שהיה מושלם בכל התחומים; לילות שלמים עבד ה' ברציפות, יגע בתורה שעות על גבי שעות עד שרכש בקיאות עצומה בכל מכמני התורה, וכל אימת שהיו צריכים לדעת איזה מראה מקום ענה מיד היכן הדברים כתובים. דקדוקו בהלכה היה להפליא. מידת האמת טבועה היתה בדמו עד לעומק. ועם כל זה זכה למעלת הענווה עד תומה, ושיעור גדולתו המורמת מעם נשמרה עלומה עד ליומו האחרון.

לא בכדי בחר בו בעל הסולם, כחתן לבתו בזיווגו הראשון, כי אכן היה מהיחידים שעמדו על אופיו של רבי אלעזר מנדל זצ"ל.

וידועני שרבי שמואל שפירא זצ"ל שלח מכתב לבני משפחתו כאשר שהה בגלות בארץ העמים, ובו ביקש לפרוס בשלומם של שנים מחשובי אנ"ש; רבי לוי יצחק בנדר ורבי אלעזר מענדל קוסטנטינר. ודבר זה גופא מלמדנו את הרגשתו של רבי שמואל באיש קדוש זה.

היה זה כאשר הופיע בשכונתינו אדמו"ר שהיה מפורסם בכל העולם ברוב קדושתו ופרישותו מכל הוויות העולם, ורבים שיחרו לפתחו ונהרו להתברך ממנו. אבי מורי זצ"ל, שהתגורר בשכונה, נשאל למה אינו מטריח את עצמו ללכת ולהתברך מפי הצדיק האורח, וענה: "למה לי ללכת אל אורחים מן המרחק, הרי יש לי כאן בבית המדרש את רבי אלעזר מנדל, שאף הוא קדוש ופרוש בתכלית השלימות, ובקושי אוכל כדי הכרח קיומו..."

מחדש חדשים

המשך מעמוד א'

מכל זה כי אם אמונה שלימה בה' יתברך, שהיא בחינת התחדשות. היינו שיידע האדם האמת לאמתו שאינו יודע כלל, כלל כלל לא, רק יתחזק עצמו באמונה הקדושה שקיבלנו מאבותינו הקדושים, ואל יבלבל אותו שום דבר שבעולם. כי אין אנו יודעים כלל, רק כפי שהורו אותנו רז"ל, שאפילו אם עבר האדם מה שעבר, אפילו אם עבר על כל התורה כולה אלפים פעמים רח"ל, אף על פי כן אין שום יאוש בעולם כלל וצריך להתחיל בכל פעם מחדש, כי ה' יתברך מקבל תענוג ושעשועים

מהגרוע שבגרועיים".

זוהי אם כן מלחמתנו הגדולה בעמלק בבואנו להתחדש: לזכור ולדעת ש"כל תקוותנו הוא על ידי שאין יודעים כלל עד היכן חסדיו מגיעים, כי לגדולתו אין חקר, ועיקר גדולתו יתברך הוא חסדים, כי חסד נקרא גדולה, והעיקר שצריכים לידע ולהאמין שאין יודעים כלום ובכל יום ובכל עת נעשים חדשות לגמרי, ועל ידי זה יש תקוה תמיד לכל" (ליקוטי הלכות, ר"ח ה"ו ה"ל).

<p>ברכת מול טוב</p> <p>להר"ר שמואל ווהר"ו ולחוננו</p> <p>הרה"ח ר' אליעזר חסן חישלר שליט"א</p> <p>להגל חולדת הבן והבד</p> <p>יה"ר שיובה לגדלו לתורה לחופה ולמעשים ולרוב נחת דקדושה</p>	<p>ברכת מול טוב</p> <p>להר"ר דניאל מואנץ הי"ו</p> <p>להגל חוכנס בנו מנדל נ"ו</p> <p>לעול תורה ומצוות</p> <p>יה"ר שיובה לגדלו לתורה לחופה ולמעשים ולרוב נחת דקדושה</p>	<p>ברכת מול טוב</p> <p>להר"ח ר' ישראל חסן חישלר שליט"א</p> <p>להגל חוכנס בנו מנדל נ"ו</p> <p>לעול תורה ומצוות</p> <p>יה"ר שיובה לגדלו לתורה לחופה ולמעשים ולרוב נחת דקדושה</p>	<p>ברכת מול טוב</p> <p>להר"ר יעקב זאב אנשין הי"ו</p> <p>ולאביו הרה"ח ר' משה חיים אנשין שליט"א</p> <p>ולחוננו הרה"ח ר' יעקב יצחק ילבער שליט"א</p> <p>להגל חולדת הבן והבד</p> <p>יה"ר שיובה לגדלו לתורה לחופה ולמעשים ולרוב נחת דקדושה</p>	<p>ברכת מול טוב</p> <p>להר"ר יחשע לייב פרידמן הי"ו</p> <p>להגל חוכנס בנו שמואל נ"ו</p> <p>לעול תורה ומצוות</p> <p>יה"ר שיובה לגדלו לתורה לחופה ולמעשים ולרוב נחת דקדושה</p>
---	---	--	--	---

בא"י: 072.332.3300
בארה"ב: 1-929.8415.876
באירופה: 44-203.1500.313

מערכת שיעורים נפש משיבת
שיעורי הרה"צ רבי יעקב מאיר שכטער שליט"א

072.3323.796
קול אנ"ש דקהילתינו

יְדִישׁוּ בְּהַגְיָה לְפָאָר דְּאֵדִיר

הגעים מרוממים בעת הסיום המפואר על כל המשנה ברורה בהתאסף ראשי עם יחד כל שבטי וכוני קהילתנו המעטירה.

אז נדברו יראי ה' איש אל רעהו:

**דרשות מרתקות רבי תוכן מפי מגידי מישרים
מפיקי מרגליות ורבנים חשובים שליט"א
מחזיקים את הציבור מרותקים למעלה מארבע
שעות רצופות קורת רוח ומשאירות את רושם
העמוק, ובסופו קיימו וקיבלו עליהם כל בני
הקהילה לקיים עליהם את האיגרת הזאת - שמוע
שנית מאלוקיהם.**

מה נהדר היה המחזה במוצש"ק העצל"ט כי תשא - פרה, כאשר נקהלו ובאו למעלה מאות בני הקהילה לצד ראשי החבורות הישיבה והכוללים וכלל הלומדים והנבחנים במסגרת מפעל 'הלכות בכל יום' בנייהול סדרי הלימוד בהלכה 'משנה ברורה' הנלמד בתפוצות בתי המדרשים החונים על דגלה של מוסדותנו הק' קרן אור בארה"ק, שאו סביב עיניכם וראו כולם נקבצו ובאו תחת קורת גג אחת בסיום האדיר והמרומם שמחים ומאחרים בצאתה של מחזור א' וששים בבואה של מחזור ב', חדורי מטרה לשאוב חיזוק ועידוד להמשך הלימוד ביתר שאת ועוז בס"ד.

סעודת מלוח מלכה כיד המלך, דרשות משובחות מתובלות בנועם מגדים מפי חשובי המשפיעים, מנעימי שיר זמריה, כל אלו נסכו במנה גדושה ומכופלת חיזוק ועידוד לכל הלומדים והנבחנים החשובים וראשי החבורות וכלל המסייעים על פקודיהם העוסקים במלאכת הקודש במסירות ובנאמנות אין קץ במשך כל תקופות השנה, במטרה נשגבה זו להנחיל דת מורשה להאיר העולם בכלל ובלבבות כל הכשרים בפרט, אשר בכל בית ובית די יקרין ויהדהד ויהלך במסילות ההלכה כרצון הביו"ת מפי הגבורה ע"י משה עבדו - רביה"ק זיעוכ"ל אשר השאיר אחריו ברכה המשועל והדרך הסלולה בלימוד הלכות בכל יום וכל הבטחותיו הנוראות בצידן.

אחר חודשים ארוכים של יגיעה וביירוים מעמיקים בכל מקצועות ההלכה השונות והגיענו לזמן הזה אכן הותאם ע"י הנהלת המפעל מעמד הסיום כראוי לגמרה של תורה בפאר והדר כיד המלך, במטרה להביע את הערכת והערצת המפעל על אלפי שעות דפים והלכות, כמו כן בההדרת וארגון הבחינות השבועיות והמתן שכר בצידו שהמפעל מעניק ללומדי ונבחני המשנ"ב השולטים במכמניה בלי מצרים.

דברי פתיחה נשמעו ע"י הרה"ח ר' שמעון אנשין שליט"א משגיח דיישיתינו הקד'

לאחמ"כ נשא דברים הרה"ג ר' מנחם מנדל פומרנץ שליט"א רב ביהמ"ד היכלי התורה עוז והדר, דיבורים יקרים ומתוקים משולב עם סיפורים נפלאים.

חרוטים על לב לעולם במשא המרכזי דברי הרה"ח ר' שאול סידוטה שליט"א, אשר הלהיבו את הציבור לשמוח ולשוש בגודל הזכייה אשר הם יושבים בקרן

אורה, קהילה קדושה זו שחרטה על דגלה רוח התורה וההלכה מבלי נייע כלשהו, כאשר ידוע לכל גודל האחריות לדבוק בלימוד זה כפי שניבא רביה"ק כי זו הערובה היחידה בעקבתא דמשיחא מול רוח כפירה המנשב בעוז בכל העולם, ואדרבה מאויבי תחכמי - כאשר רואים הכוחות שהיצר הרע עובד להרחיק מלימוד זה, מאחר והיא הפכה לעצת צדיק שהיא סגולה ותיקון ומועיל על מה שעבר, ועל העתיד לאחר ההסתלקות, ולימות המשיח ולתחיית המתים ולעתידי לבוא, א"כ כמה כוחות צריך להשקיע לאחוז בה כתקוותנו היחידה.

כמו"כ שומה עלינו להוקיר טובה להגה"צ הגר"מ שליט"א נשיא מוסדותנו הק' אשר כמלאך מכה על קדקוד ומנווט את דרכה וסולל נתיבתה בעוז ובגאון. וב"ה דבריו עושים פירות כאשר מאות מסיימים זכו ונתקיים בהם 'אשרי מי שבא לכאן ותלמודו בידו', עמוד לעמוד בקביעות לחם חוק עמוד ליום וחזרה שבועית כל זה מצטרף לחשבון גדול וכבר עומדים אחר 7 שנים רצופות של יגיעה ומאות המצטרפים זכו לתואר 'צורבא מרבנן' בעומדם כבר אחר סיום כל ששת סדרי המשנה ברורה וכל הסוגיות הנלמדות אצלם כמונח בקופסא.

כמו גם דבריו החוצבים של הרה"צ המשפיע רבי אלימלך בידרמן שליט"א על זכייטם של הלומדים, ובפרט הנלמד בחבורה, כאשר שלמים הם קדשים קלים, ואימת הם הופכים לקדשי קדשים כאשר הם 'שלמי ציבור'! וכן לימודיו יחדיו הוא קדשי קדשים!! וכי השמחה הבוקעת מפינו היא התשובה החזקה אל מול כל הנסיגות, ואפילו בפשטות, כמו שנוסעים למירון ומגיעים בסוף הדרך למקום חשוך, והנהג אומר כי חייבים לכבות העלעקטרי, כי לא רואים את הכביש בחוץ, כך אנו, באם יש אור וחיות פנימי לא רואים את כל מה שהולך בחוץ.

ברכות קודש נשמעו מפי כ"ק אדמו"ר מקהל חסידי ירושלים והגאון האדיר ר' יהושע דוד טורצ'ין שליט"א והגה"צ ר' שמעון שפירא שליט"א

כמו"כ נשא דברים חברי הבד"צ הגאון הגדול ר' שמואל ברנסדארפער שליט"א רב בית מדרשינו תפארת הנחל והגאון ר' שמעון יצחק שלזינגר שליט"א

גם לבחורי החמד הקדישו דברים לחזקם לעודדם ולרוממם כציווי רביה"ק ז"ע על בני הנעורים, ע"י הרה"ח ר' אליהו לופיאן שליט"א וב"ה גם הם יצאו מחוזקים בקבלם עליהם להיות לומדים ונבחנים ותלמודם בידם כמונח בקופסא.

כמו"כ השתתפו במעמד הגה"צ ר' משה קרמר שליט"א הגאון ר' קלמן ויס שליט"א הגאון ר' מאיר הלר שליט"א הגאון ר' יום טוב ליפא נייחז שליט"א הרה"ח ר' אברהם יארבלום שליט"א הגאון החסיד ר' יעקב שלמה מוזסון שליט"א הרה"ח ר' אפרים נחמן אנשין שליט"א

לקראת סיום המעמד חתמו כלל אברכי ובחורי קהילתנו הק' על שטר הצטרפות ללימוד הקבוע לקראת התחלת המחזור השני בלימוד העמוד היומי.

כל הדרשות שנאמרו הלהיבו את כלל הציבור הק' ששוב איש לאהלו מלא חיזוק והתרוממות וברוח חדשה לחזק את הקביעות בלימוד הלכות בכל יום בחבורת קהלא קדישא הדין, וכל שקיבלו עליהם בשמחה עדין נושין ויעשו אותו בשמחה.

תורה
והלכה

